

Ποθητή: Πάθος για την πατρίδα, πόθος

Συνέντευξη στην Ειρήνη Μπέλλα

Η Ποθητή, μια νέα γυναίκα που από μικρή έμαθε να αποστρέφεται τη δουλεία και να μισεί αυτούς που την επέβαλλαν, τυχαίνει σαν από παιχνίδι της μοίρας να εφωτευθεί με όλη την ομοή των χρόνων της, τον αρχηγό των Ιππέων της Πελοποννήσου, τον Ασλάν, σκληρό απέναντι στους Έλληνες υποτελείς. Η Ποθητή, η ηρωίδα του νέου βιβλίου της Ελένης Σαραντίτη «Ποθητή. Χρόνια σαν την φωτιά», που κυκλοφορεί από τις Εκδόσεις Καστανιώτη, συγχρούνεται ανάμεσα στον έρωτα και τον όρκο που έδωσε να πολεμήσει για την ελευθερία της πατρίδας της. Στα χρόνια της Επανάστασης του '21 κινούνται οι ήρωες του βιβλίου που έφυγαν από τη ζεστή αγκαλιά της συγγραφέως για να μας συντροφεύουν μέσα από τις σελίδες του μυθιστορήματος.

Τα χρόνια της Τουρκοκρατίας είναι μια εποχή που έχει περιβληθεί με έναν μανδύα ηρωισμού που συχνά παίρνει μυθικές διαστάσεις. Πώς περιγράφεται αυτή η εποχή στο βιβλίο σας και γιατί την επιλέξατε για να διαδραματίσετε την ιστορία σας;

Και το μυθιστόρημά μου «Ο Κάβος του Αγίου Αγγέλου» αντούς τους χρόνους πραγματεύεται – αν όχι εξ ολοκλήρου. Μυθιστόρημα ογκωδέστατο, χώθηκα μέσα του σαν σε ιερό καταψύγιο, καθώς, σκύβοντας στις άνω των εκατό γραπτές σηγγές ή ακούγοντας διηγήσεις γερόντων μεταφερόμενες στις μέρες μας, ριγούσα διαρκώς από τις ανείπωτες πράξεις των ανθρώπων του λαού μας, γεγονότα που είχαν παραμείνει άγνωτα ή είχαν λησμονηθεί, και κυρίως είχαν παραμεριστεί. Μέσα στον «Κάβο του Αγίου Αγγέλου» πρωτοεμφανίζεται η ηρωίδα, που τώρα στο καινούργιο μου βιβλίο αναπτύσσεται και παίρνει την πλήρη μορφή της και ακτινοβολεί η συγκλονιστική της προσωπικότητα. Άλλα, τα χρόνια της ιερής μας εξέγερσης δεν είναι τόσο μακρινά και ο απόγχος τους φτάνει μέχρι σήμερα, ιδίως στην ύπαιθρο, στα ορεινά περισσότερο μέρη όπου οι ανθρώποι λατρεύουν το παρελθόν που μας ανύψωσε ως επιβεβαίωση ότι τίποτε δεν χάνεται. Αυτά προς παρηγορίαν.

Ξεκινώντας την περιπέτεια της γραφής – γιατί περί μεγάλης περιπέτειας πρόκειται, ή μάλλον για ένα φοβερό και φρικιαστικό ταξίδι και συνάμα ευφρόσυνο και ελπιδοφόρο και κερδοφόρο, αν μπορείτε να με εννοήσετε – δεν υπήρξε για μένα διλήμμα ή δισταγμός περί του χρονικού πλαισίου γιατί όλα ήσαν μπροστά μου, όλα είχαν συμβεί και σπάραζαν παραμένοντας στο σκότος και στη λησμονία. Πρόσωπα που στο κάλεσμα της ταπεινωμένης πατρίδας, στις πληγές που έπρεπε να επουλωθούν, είχαν ξεφύγει από τη θνητή τους υπόσταση και είχαν περάσει στη χορεία των ηρώων. Μήπως και των ημίθεων. Η ελληνική Επανάσταση γέμει προ-

σώπων σαν αυτά. Το αποθαρρυντικό είναι ότι μας γνωστοποιήθηκε διά πάντα η επίσημη Ιστορία έχει καταγράψει. Αλλά, η Ιστορία της περισσότερες φορές μεροληπτεί. Συχνά αναφέρεται σε πρόσωπα που είχαν και τον τρόπο και το μέσον και τον τόπο ή την οικογένεια καταγωγής ώστε να προβληθούν περισσότερο. Προσωπικώς συγκινήθηκα από τα ανυπότακτα άτομα, από ήρωες ή ηρωίδες που δεν υπάκουον στην από αιώνων τάξη. Δηλαδή στα συμφωνημένα από άλλες, ανώτερες δυνάμεις, ελληνικές ή ξένες. Οι ήρωες αυτοί εξαφανίστηκαν. Δεν ήσαν αρεστοί. Είχαν τολμήσει να αναμετρηθούν με προεστούς και τοποτορητές, με πρέσβεις, με άρχοντες και βασιλείς. Επιπλέον επρόκειτο για ανθρώπους που προέρχονταν μέσα από την ψυχή του λαού, χωρίς σύγια ξακουστά και πανίσχυρα. Άλλο αν η ορμή της ψυχής του, τους γιγάντωσε. Αυτά τα πρόσωπα, τα φωτεινά και γενναιόδωρα, τα στερηθήκαμε. Μας τα στέρησε η Ιστορία. Ή οι καταστάσεις που έπρεπε κάπως να συμβιβάσουν τα πρόγματα. Ανάμεσα σε αυτά τα πρόσωπα ξεχωριστή θέση κατέχει η ηρωίδα του βιβλίου μου, η Ποθητή. Πρόσωπο υπαρκτό, πέρασε σαν αστραπόβροντο από την κονίστρα του μεγάλου ξεσηκωμού, από την σκηνή της Ιστορίας και

έπειτα χάθηκε. Και ούτε ένας, μα ούτε ένας ιστορικός δεν αναφέρθηκε σε αυτή. Μόνο οι ξένοι φιλέλληνες, τη γνώριζαν και την τιμούσαν. Και ακόμη-ακόμη στα νυχτέρια εργασίας, κάπως στο γενέθλιο τόπο μου στη Λακωνία, οι ηλικιωμένοι, πιστοί στη μνήμη, μιλούν για εκείνο «το ευλογημένο κορίτσι που απαρνήθηκε νιάτα κι αγάπη κι τιμές, για χάρη της πατρίδας». Τούτα και πολλά άλλα ακόμα, ακούγοντας από μικρό παιδί, αισθανόμουν ένα δέσιμο, ένα καρδιοχύτι πάντα τα συλλογιζόμουν αργότερα. Καρδιοχύτι που έγινε ενθουσιασμός και συγκίνηση, ίσως και ευτυχία δύσο μεγάλων και ερευνούνσαν. Και γνώριζαν. Και συναντούσαν εκείνες τις πράξεις τις θεϊκές. Όταν άρχισα να γράφω όλα διά μιας ξεπήδησαν από μέσα μου και αισθάνθηκα τυχερό τον εαυτό μου που με συνεπήρωσαν όλα αυτά και έτσι μου χαρίστηκε το αληθινό πρόσωπο της πατρίδας, το οποίο σε εκείνα τα χρόνια αστραποβολίσε χάλλος. Διότι είναι κάλλος η περηφάνια και η αψηφισιά. Είναι πολύ μεγάλος ένας στερημένος λαός, χωρίς γνώσεις, χωρίς εφόδια, χωρίς εμπειρίες πολεμικές, ανθρώπων στερημένοι και συχνά πεινασμένοι, προδομένοι ή ασθενείς, να αντιταχτούν σε μιαν αυτοκρατορία με στόλους και εκατοντάδες χιλιάδες έμπει-

Η ΕΛΕΝΗ ΣΑΡΑΝΤΙΤΗ ΜΙΛΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΗΡΩΙΔΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΥ «ΠΟΘΗΤΗ. ΧΡΟΝΙΑ ΣΑΝ ΤΗΝ ΦΩΤΙΑ», ΑΝΑΛΥΕΙ ΓΙΑ ΠΟΙΟ ΛΟΓΟ ΤΗ ΣΥΓΚΙΝΗΣΗ Η ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΚΑΙ ΕΠΙΣΗΜΑΙΝΕΙ ΟΤΙ ΛΑΟΣ ΧΩΡΙΣ ΜΝΗΜΗ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ ΝΑ ΧΑΘΕΙ

Ελένη Σαραντίτη
Μιλούσαντη
Ποθητή
Χρόνια σαν τη φωτιά

ρούς πολεμιστές, με όπλα υπερσύγχρονα, με αμύθητο πλούτο και ισχύ. Για τους λόγους αυτούς και πολλούς άλλους ακόμη, έγραψα για τους επαναστατημένους Έλληνες λαϊκούς αγωνιστές του '21.

Η Ποθητή, η ηρωίδα του βιβλίου, είναι μια γυναίκα που ακροβατεί ανάμεσα στον έρωτα και την αγάπη για την πατρίδα. Πώς πλησιάζετε την ηρωίδα αλλά και τους άλλους χαρακτήρες του μυθιστορήματός σας;

Πλησίασα τις πράξεις αυτές τις μεγάλες, σχεδόν αδιήγητες, με αίσθημα και συστολή. Μέσω της Ποθητής, της ηρωίδας μου φυσικά. Και ενώ η Ποθητή είναι πολεμίστρια ικανότατη και θαρραλέα, γεμάτη αψηφισιά, και ενώ έχει καταφέρει μεγάλα πλήγματα στον εχθρό, μόλις 18-20 ετών, δεν διστάζει να κλαψεί εμπρός στις απώλειες. Και να μιορολογήσει για τους νέους που χάνονταν, για τους φιλέλληνες που γεμάτοι ενθουσιασμό έπειρυσαν στο ελληνικό κάλεσμα και θανατώθηκαν σε ξένα χώματα, επιπλέον αφήνεται και στις διαταγές της καρδιάς της. Για χάρη των οφανών παιδιών πουλά το σπίτι της, το μοναδικό περιουσιακό στοιχείο που κατείχε και δεν το γνωστοποιεί πουθε-